

Török Ábel

A FÉNYESSZÖRŰ BIKA

A bazaltöklű calais egy nap vörös bikát vezetett haza a vásárból vékony kötélén. sziklányi nagy bika volt, patái alatt reszkettek a füvek, sima szőre túlragyogta a nyári-kék eget. a szarva még khloé hókönyökénél is fehérebb volt, a szemében hegyek terpeszkedtek, a hegyeken erdők, az erdőkön nyirkos viharfelhők. miután hazaért, és kikötötte a jószágot az udvarban, calais azt mondta khloénak: gyere ki, szerelmem, és simogasd ezt a bikát úgy, ahogy engem simogatnál, mert hozzá fogható sohasem láttál még. és igaza volt, khloé még ránézni is félt a bikára, úgy ragyogott.

calais leült a bika mellé, és azt mondta khloénak: hozzál egy vödört, és mosd meg a szőrét, én addig gyönyörködöm benne. amikor khloé a kúthoz ment, calais rárivallt, mit képzelsz, te buta asszony, ezt a bikát nem csutakolhatod közönséges kútvízzel! friss patakvizet hozz neki az erdőből, a legzöldebb tölgyfák alól! így hát khloé a kezébe vett egy vödört, és kiment az erdőbe, oda, ahol a nimfák szokták megmosni egymás meztelen-fehér vállát és csípőjét és bokáját, és mert magának fénylő fürdővizükből, bárcsak én is erdei nimfa volnék, gondolta, és sós könnyet ejtett a vödörbe. miután visszatért az udvarba, lerakta a vödört a bika mellé, és bement az istállóba egy keféért. elment az eszed, rivallt rá calais, ezt a bikát nem kefélheted közönséges kefével! eredj a házba, és hozd ki a sajátodat, amelyikkel magadat fésülsz minden reggel! és khloé szó nélkül kihozta, a sörtéi között szőke hajszálok hajlongtak, mint a búzakalászsok. lehajolt, belemártotta a nimfák fürdővizébe, és végighúzta a bika vörös hátán, széles háta volt, a gerince végtelen lépcső, lapockája, mint a gibraltár sziklája, a nyaka egyedül elhúzta volna a kilencénekű parnassost. lassan mozgatta a kefét, mert calais mindig rászólt, ne olyan gyorsan, ne olyan erősen, a végén még megtéped a szőrét! és a bika vörös szőre khloé búzakalász-haja közé keveredett, és khloé sós könnyei a bika bőrét balzsamozták. körbe-körbe fésülte a jószág kerek combját, átmosta poros patáit és lustán legyező farkát, és megkefélte istentelen-fehér szarvát, most már úgy ragyogott, mint a nimfák nyaka a hold alatt.

amikor a pofájához ért, bal kezét felemelve megtartotta az állat fejét, maradj így, suttogetta, és levette az ingét – mert a bazaltöklű calais nem engedte, hogy ott kefével mossa –, és azzal törölgette tovább. így álltak ott hárman az udvarban, a gyönyörűségtől ernyedtek calais, a vörös hátú bika és khloé, meztelenül, kezében az inggel, melle között fehér napkorong világlott. mert khloé volt a legszebb élő asszony a fekete földön, a szeme tüzes topáz, a hajában sicília sárga mezői, csak a sötét foltok csúfították el, véres-fekete tavak a bőre alatt mindenütt, a bordái között, a köldöke mellett, szikrázó vállán, a bazaltöklű calais így írta testére szerelmes vallomását. és amikor khloé a bika arcához érintette benedvesített ingét, és végighúzta a csontján, a szemébe nézett, és a benne terpeszkedő hegyek és erdők és viharfelhők fölött szánakozást látott és szomorúságot, és egyszerre megszerette a bikát ezért a szomorúságért.

calais meghagyta khloénak, hogy mindennap csutakolja le a bikát, amíg ő a földeken dolgozik. megtiltotta neki, hogy a hátára üljön, és khloé engedelmeskedett, mert félt, hogyha calais tudomást szerez róla, még több szerelmes verset ír majd a bőre alá. hajnalonként eljárt a nimfák patakjához, hogy onnan hozzon fürdővizet, megmosta a bikát, a tenyeréből etette, és miután calais hazaért, csendben figyelte, ahogy rajongva dédelgeti a jószágot. örökké csak simogatta, becézgette, gügyögött neki, mint egy gyereknek, akit khloé képtelen volt megadni neki, mert hiába volt ő a legszebb élő asszony, a teste olyan terméketlen volt, mint a sivatag homokja. calais azonban sosem mondott le a reményről, minden éjjel a hasára fektette a szép khloét, és éhesen ráhajolt, mint a kutya, csorgott akkor a nyála calaisnak, és azt sziszegte, szüljél nekem fiút, akit magam után ismét calaisnak nevezhetek el! és khloé csak csendben nyöszörgött alatta, és túrta a szorítását és remegett a válla, és miután calais lehengeredett róla és elaludt, telesírta a párnáját, sós könnyek áztatták a nedves lepedőt. calais kitartóan igyekezett, de khloé hasa csak nem kerekedett, olykor rimánkodott neki, máskor ököllel verte, adj nekem egy fiút, hát olyan nagy kérdés ez? és khloé minden reggel és éjszaka imádkozott az összes élő istenhez, engedjétek meg nekem, hogy fiam szülessen, és boldog legyen calais és boldog legyek én is. de az istenek nem hallották meg gyenge kéréseit.

egy átzokogott éjszaka után khloé nem várta meg, amíg calais elindul otthonról, elment a vödörért, és kísétált a legzöldebb tölgyfák közé. csendben megállt a csörgő patakparton, talpát egy sziklára fektette, és lehúzta magáról az éjszakai inget, lehúzott magáról mindent, amit nem az anyja testéből hozott ki. lassan besétált a vízbe, és megmosakodott, nem kívánt semmit és nem is sírt, csak fürdött némán, összeszorított szájjal, a haja is megfakult. homokkal dörzsölte a vállát és a hasát, homokkal dörzsölte végig összetört-szép testét, és lebukott a víz alá, és arra gondolt, ma a saját fürdővizével fogja mosdatni a fényesszőrű bikát. kilépett a kövekre, megtöltötte a vödört, kezébe vette szerelemtől izzadt ingét, és kísétált az erdőből, meztelenül, a nimfák titokban utána lestek.

mire hazaért, calais már nem volt ott, csak a szagát hagyta maga után, nehéz, füstös vulkánzag szorult a falak közé. khloé nem hozta ki a hajkefét, egyenesen a bikához ment, és belemártotta ingét a vödörbe, lehorzolt térdén megcsillant egy napsugár. amikor az állat meglátta, hogy khloé bőre majdnem olyan vörös, mint az ő háta, összesűrűsödtek a szemében a viharfelhők, és mennydörgőt bögött, az ég is beleremegett. khloé suttogva csitította, csókot nyomott széles homlokára, ne aggódj értem, ne mérgeledj miattam, te helyettem is ragyogsz ma reggel. a bika dühösen prüszkölt, orrlyukából forró levegő ömlött, patájával a földet kaparta, de khloé megsimogatta gibraltár-lapockáját, és azt mondta, csak azért bánt, mert nagyon szeretne egy fiút, akit calaisnak nevezhet, nem érti, hogy az én testemben csak egy calais járhat. megmosta a bika hátát, és halkán dúdolt neki, mosolyogva csutakolta poros patáját, mosolyogva törölte tükörfényű szarvát. és a bika csak nézte nagy, fekete szemével, és khloé megijedt a nézésétől, ígérd meg, hogy nem fogod bántani! a jószág erre lustán meglegyintette a farkát, és később valóban nem bántotta a gyönyörködő calaist.

khloé attól fogva minden reggel a saját fürdővizével mosta a bika szőrét. beledörzsölte a bőrébe mélykék szomorúságát, beledörzsölte a könnyeket és az elmormolt imákat, és közben dúdolt neki, mindig szerelmes dalokat. a bika pedig hallgatta és nézte, és nem eresztette ki a szeméből az egyre dagadó viharfelhőket.

idővel aztán khloé beszélni kezdett hozzá, mert nem volt más, akihez beszélhetett volna. calais füle süket volt, mint az isteneké, a fényesszőrű bika azonban mindig meghallgatta, és khloé érezte, hogy figyel

rá, emlékszik, és mindent elraktároz magában. mesélt a gyerekkoráról, elmondta, hogy a fehér sziklák között nőtt fel, a legzöldebb tölgyek árnyékában, fenyőmagot evett és rókákkal fogócskázott. elmondta, hogyan szeretett bele a nagyszájú calaisba, aki a legszebb fiú volt a faluban, a széles égbolt egyik lehullott csillaga, mindenki azt jósolta, hogy a gyerekeik a pusztá nézésükkel felforgatják majd a földet. összeházasodtak, mert calais nyelve jól forgott, elcsábította a topázszemű khloét, és akkor még volt is oka szeretni, mondta, akkor még nem hagytam cserben, nem fojtottam magamba a magját.

és khloé ajka egyre nyílt és csukódott, eleinte keveset, majd egyre többet és többet mesélt magáról a bikának. elmondta, mióta könyörög már az összes élő és elporladt istenhez, és megosztotta vele a félelmeit, attól félek a legjobban, hogy sohasem tudok majd senkit boldoggá tenni, hiába születtem szépnak.

amint hazaért, calais első útja a bikához vezetett. átölelte a nyakát, irdatlan fejét csókolgatta, sima szarvát simogatta, és olyan szépeket suttogott a fülébe, amelyet khloénak még akkor sem, amikor a legkedvesebben csábította. mindennap megpróbált felülni a hátára, de a bika levetette magáról, levetette, de nem törte össze, mert khloé megkérte rá. calais a porból az ágyba ment, és a hátára fordította khloét, aki ilyenkor ismét némaságba borult és összeszorította fehér fogát, és túrt erősebben még a kaukázusi és az atlaszi titánoknál is. calais borzasan és lihegve rogyott le mellé a párnák közé, és azt suttogta, szüljél végre fiút, hadd nevezem nevemen!

miután elaludt, és khloé némán, fájdalomtól remegve feküdt mellette a gyűrött lepedőn, kopogást hallott az ajtó felől. felállt, lehorzsolódott térde megrogyott, és magára csavarta a nedves lepedőt, hogy ne látszódjon összefeketített teste. az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és a bika állt előtte, nézte őt nagy viharfelhő-szemével, és intett a fejével, lefeküdt a küszöbre. khloé csodálkozva végigsimított lépcsőgerincén, és azt kérdezte, azt akarod, hogy meglovagoljalak? és a bika lassan bólintott nehéz fejével. khloé akkor ráhajolt, nedves combja közé vette vörös hátát, és a bika felemelkedett, és elindult az erdő felé. khloé érezte az izmait az izmai alatt, átkarolta vastag nyakát, és tiszta szőrébe fúrta az arcát, ne aggódj, holnap kimosom magamat belőled.

a bika kivitte a legzöldebb tölgyek alá, és megállt a patakparton. a fűbe feküdt, és intett a fejével, hogy khloé szálljon le róla és sétáljon

a vízbe. khloé csak a fejét rázta, nem akart leszállni róla, engeddd, hogy itt feküdjek rajtad, olyan meleg a tested, amilyen meleg én szeretnék lenni calaishoz. de a bika nem tágított, hideg orrával addig bökdöste khloé kezét, amíg a lány fel nem állt, és bele nem sétált a csörgő patakvízbe.

megdörzsölte a vállát homokkal, megdörzsölte a csípőjét és a bokáját is, és a homok hirtelen véres iszappá sűrűsödött az ujjai között. érintése nyomán kifakadtak a sebek, és a patakvíz vörösre színeződött, mint a bika háta, de khloénak nem fájt, a hullámok elmosták a fájdalmát és elmosták a fekete foltokat is, lecsorogtak mind a zengő-nagy tengerbe. khloé résnyire nyílt szájjal nézte, ahogy a bőre újra kifehéredik, és a melle között kerekedő napkorong szétszórja sugarait. döbbenet tapogatta megerősödött bordáit, selyemsima térdét, horzsolatlan combját, és amikor a bikára nézett, az felbőgött, mennydörgött az ég és mennydörgött a szíve is. khloé kiszaladt a partra és összecsókolta az arcát, úgy ölelte-dédelgette, ahogy calais szokta, és közben remegett a teste és rázkódott a zokogástól, ömlöttek a forró könnyek a bika hideg orrára.

miután kisírta magát, ismét a testére, ép-egész testére csavarta az izzadt lepedőt, és felült a bika hátára, ráfeküdt a sötét gibraltár-sziklákra. így mentek vissza a házhoz, csendesesen, szó nélkül, és khloé a bika szőrébe fúrta az arcát, most először érzem, hogy az istenek fülkagylója kinyílt a hangom előtt. a bika letette az ajtó előtt, hátat fordított neki, és visszament az istállóba, khloé pedig visszafeküdt a bazaltöklű calais mellé.

attól fogva a bika minden éjjel eljött khloéért, és khloé minden éjjel lemosta a testéről a fájdalmat és a fekete foltokat. nappal, miután lecsutakolta a bika vörös szőrét, gyakran kedveskedett neki: mézes tejjel itatta, fügével meg datolyával etette, és hosszan mesélt neki az álmairól és az éveiről. amikor calais hazatért, szó nélkül elváltak, és calais babusgatta a bikát, fésülgette szőrét, csókolgatta a nyakát, és khloé csendben nézte a házból, és az éjszakára gondolt. mert calais bazaltökle egyre vadabbul vájt és szorított és ütött, ahogy forrósodott a nyár, és a patak minden éjjel egyre több fájdalmat mosott le khloéről.

egy nap aztán calaisnak elege lett abból, hogy nem szül neki fiút, akit calaisnak nevezhet, ezért úgy összeverte a topázszemű khloét, hogy amikor a bika megkocogtatta az ajtót a szarvával, nem tudott felkelni

a gyűrött lepedőről. a bika még egyszer kopogott, majd még egyszer, és amikor rájött, hogy khloé nem fog jönni, elfordult az ajtótól, és visszament az istállóba. másnap reggel, miután látta calaist elmenni hazulról, visszatért a házhoz, beszakította az ajtót, és odalépett az ágyhoz, hogy a hátára vegye a néma khloét. a fekete kezek lassan ölelték át, az ujjak erőtlenül kapaszkodtak a szőrébe, a feje szigetként pihent a gibraltár szorosában. a bika úgy vitte khloét az erdőbe, mintha zsákot cipelne, és amikor a patakhoz ért, lassan, óvatosan beleborította a vízbe. khloé a kavicsokon feküdt, az eget nézte összeszorított szájjal, és hagyta, hogy a víz átmossa a testét, kimossa belőle az éjszakának még az emlékét is, kimossa a combja közül calaist, leszakítsa a bőrén sarjadt virágokat. és a patak jobban elfeketedett, mint valaha, és a bika szeme is vele feketedett.

estig feküdt khloé a kövek között, estig tartott, mire minden sajnás kiúszott a húsából. amikor meglátta az égen az első csillagokat, feltápáskodott, kilépett a partra, és átölelte a bika vörös nyakát. reszketve térdelt a fűben, félős csókot nyomott a bika homlokára, forró csókot hideg szájából, aztán még egyet és még egyet, megcsókolta a szemöldökét és a szemhéját, arccsontját és nedves orrát, és beszívta a forró gőzt a bika orrlyukából. és a csillagok elhalványultak akkor, és a legzöldebb tölgyek eltakarták az eget, és khloé a fűbe feküdt, és magához szorította a bikát, úgy ölelte, olyan szerelmesen, mintha az életbe kapaszkodna, és a bika szemében megdördültek a viharfelhők, és megrázták magukat az erdők. és khloé végigsimított fényes szőrén, de nem a kefével és nem az ingével, mint azelőtt, hanem hosszú ujjáival, és belefúrta az arcát a szegyébe, és azt suttogta kerek vállát szorítva, adj nekem egy fiút, akit calaisnak nevezhetek calais után. és a bika vörösén fújtatott fölötte, és khloé topázszepe megcsillant a sötétben, és a melle között kerekedő nap fénybe borította az egész erdőt. és khloé akkor érezte magát először szabadnak egész életében, mert rájött, hogy nem muszáj fájni, és csak szorította tovább a bika hegnyi-nagy testét, és sosem akarta elereszteni, vörös és fehér hullámozott a sötét fű között.

hajnalhasadás előtt a bika visszavitte a házba, ahol ismét szó nélkül búcsúztak. khloé lefeküdt calais mellé, és átölelte, gyerekünk lesz, suttogta a hajába, hamarosan fiút fogok adni neked. calais pedig

felugrott örömében, és összevissza csókolta khloét, ennél sosem szerettelek jobban.

és khloé sima hasa valóban kerekedni kezdett, és kilenc hónapra rá megszülte a valaha volt leggyönyörűbb calaist: a hajában hullámozott sicilia összes búzája, a bőre fehér volt, mint a tej, a szeme hideg viharfelhő. amikor kibújt belőle, úgy sírt fel, mint a mennydörgés. a szeme az enyém, mosolygott calais, amikor először kézbe vette, calaisnak fogom nevezni, a legszebb nevet kapja a világon.

a fényesszőrű bika aznap összeroskadt az udvarban. vörös háta megfakult, istentelen-fehér szarván nem csillant többé a napfény, fekete nyelve kilógott a szájából, nem nyalt már mézes tejet és fügét. khloé és calais is zokogott, kétfelől borultak a gibraltár két sziklájára, vörös és fehér ez a nap ismét. az ifjabbik calais pedig csak ült a bika előtt és nézte, és azt suttogetta maga elé, én nem, én sosem, én szeretni fogok, amíg minden csontom porrá nem omlik a sírban.

Arc, 2016